

blive ændret i en saadan Retning, at der skal foreligge en bestemt Hensigt fra de paagældendes Side til at unddrage sig den Forpligtelse, han har paataget sig, for at han skal kunne straffes som den, der rømmer med Gyre, og at det ikke skal være tilstrækkeligt, at han ved Vetsindighed, ved Svir og Sværm bliver utilregnelig og da kommer for silde. Endnu har jeg nogle Bemærkninger at gøre med Hensyn til Lovforslagets § 311, der jo taler om Paatalen af de Forseelser, som omhandles i Lovforlaget. De Regler, som der gives, gaa jo for det første ud paa, hvilke Sager, der skulle forfølges af det offentlige, uden at Begæring derom er fremjat af den fornærmede, og hvilke ikke. Det forudsættes i Motiverne, at hvor intet andet er foreskrevet, og navnlig ikke, som det bestemmes angaaende flere Sager i § 311, at de skulle behandles som offentlige Politisager, skulle Sagerne behandles som Justitsager. Jeg tror dog, at det vilde være heldigst, om dette blev udtrykt direkte i Loven, om det direkte blev sagt, at hvor intet andet er foreskrevet, skulle alle Straffesager, hvorom der er Tale efter denne Lov, behandles som Justitsager, altsaa efter almindelige Regler for Justitsager. Det er noget, jeg skal henstille, det vil jo ikke forandre Meningen med Loven, eller hvad der er tilsigtet med den, men jeg tror, at det vilde være heldigt, om det udtrykkelig bliver sagt. Dernæst er der en noget ejendommelig Bestemmelse i § 311, idet det hedder, at for saa vidt der efter § 298 bliver Spørgsmaal om Idømmelse af Forbedringshusarbejde eller Fængsel paa Vand og Brød, bør der bestiftes den tiltalte en Forvarer, naar han paa Forespørgsel erklærer, at han ønsker en saadan. Det forudsættes i Paragraffen, at Sagen behandles som en offentlig Politisag, men med de nærmere Bestemmelser, som jeg har tilladt mig at oplæse. Jeg er noget i Tvivl om, at denne Bestemmelse om, at den paagældende, naar der er Spørgsmaal om at idømme ham Forbedringshusarbejde eller Fængsel paa Vand og Brød, kun skal have bestiftet en Forvarer, naar han paa Forespørgsel erklærer, at han ønsker en saadan, er heldig. Jeg ved egentlig ikke, hvilken Grund der skal være til, naar der er Spørgsmaal om saa betydeligt Straffeanvar, saa at det endog saa kan stige til For-

bedringshusarbejde, da at unddrage saadanne Sager Behandling fra de almindelige Regler om Justitsagers Behandling. Jeg har søgt efter i Motiverne for at finde noget om, hvad Grunden kan være til denne lidt ejendommelige Foranstaltning, men jeg har ikke kunnet finde noget derom. Det forekommer mig, at man i Motiverne har forbigaaet at sige noget derom, i det mindste har jeg ikke kunnet finde noget. Denne Bestemmelse om, at Dommeren — thi det maa jo blive Dommeren — skal forespørge den, som der er Tale om at idømme Forbedringshus, om han ønsker en Forvarer, tror jeg ikke er heldig. Naar man ser hen til, i hvilken Stilling en saadan Mand, i det mindste i Reglen, vil befinde sig, vil det være den, at han sidder arresteret, og den Dommer, som har været hans Forhørsdommer og skal spørge ham, om han vil have en Forvarer, vil sikkert i Reglen raade ham til ikke at begære en saadan, idet han vil sige til ham, at det kun vil trække Tiden ud og forlænge hans Arrest, og at det er bedre, at han nøjes med at modtage Dom uden at faa en Forvarer, hvilket ikke vil hjælpe ham noget, da Retten nok kan se, hvad der taler til hans Forvar. En Mand, der sidder i en saadan Stilling, vil saa temmelig blive nødt til at rette sig derefter; han har i Grunden intet frit Valg, det tror jeg, at man med fuld Føje kan sige. Den eneste Grund, hvorfor jeg kan tænke mig, at den Slags Sager skulle behandles som offentlige Politisager, er den, som jeg imidlertid ikke finder berørt i Motiverne, at offentlige Politisager i Reglen kunne afgøres ved Forlig, ved Vedtagelse af Straf. Men jeg ved ikke, om det er et saadant Motiv, der her har været det bestemmende, og om man har ment, at naar man kan gaa til at lade den paagældende vedtage Straffeanvar, kan han i mange Tilfælde slippe billigere, end dersom han skulde tage Dom, men det finder i alt Fald, saaledes forekommer det det mig, ikke nogen Anvendelse, naar der er Spørgsmaal om at idømme den paagældende Forbedringshusarbejde. Jeg kan i det mindste ikke let tænke mig, at man skulde slutte en Sag paa den Maade, at man lod den paagældende vedtage, at han fik 6 Maaneders Forbedringshus, eller hvor lang Tid det nu kan være. I det hele skal jeg henstille,